



Паула Лайт

Страната „никъде“ и „никога“

Има една тъмна, непозната страна. Нейните жители са винаги млади, защото не остаряват да навършат тридесет години. Над тях като мрачна сянка витае смъртта. Те си мислят, че земята им е изтъкана от блаженство, от паяжина на нежни фантазии, от лунни лъчи, мистерии и сънища. Мислят си, че са в обятията на приказни принцове или принцеси, в градини с вечно сладък аромат, в люлка от звезди, над която витаят ангели. Мислят си, че са открили Рая и го населяват.

Но това е горчива заблуда. Някаква зла магия е измамилa тези деца така, че очите им да не виждат действителността. Всъщност, тяхната страна е пълна с бордеи, запустели сгради, неупотребявани подлези и хрсталаци. Пълна е с воня на повръщано, урина, изпражнения и кръв. Пълна е със смачкани презервативи и строшени блянове, с глад, плъхове, пустота и сметища. Пълна е с рани, болести, вбесени медицински сестри с очи, подути от безсъние, със СПИН, употребявани спринцовки и дъх на гробища.

Това е страната „Никъде“ и „Никога“. Нека, подобно на Вергилий за Данте, стана ваш екскурзовод в ада.

Визата за тази страна се нарича дрога. Може да бъде хероин, екстази, амфетамини или кокаин. Може да ви я подпечатат със спринцовка, таблетки, „магистрала“, която да смъркате. Може да се вкарва във вашата кръв, слюнка, стомах или ноздри. Може да ви казват: „Това не е наркотик, а е по-слабо“ или „Опитай само веднъж. Не е нужно да повтаряш“. Каквото и да ви лъжат, визата води само към един граничен пункт и ще ви прати само в една държава – в страната „никъде“ и „никога“.

Запомнете, нейните заселници няма да видят изумрудения блясък на морето, нито високите снегочели планини, нито ливади, обсипани с цветя. Те няма да чуват песента на птиците, тихия зов на щурците, кръсъците на чайките, ромонът на реките или страстния и нежен зов на китарата. Затова техният свят се нарича „никъде“

Няма да сбъднат мечтите си, няма да постигнат мечтани професии, да станат герои, да целуват любими устни, да имат деца и яма да остарят. Никога! Затова светът им носи и това име.

Помислете какво губите, мои клети деца, скъпи и млади заблудени души! Губите вкуса към живота. Губите човешкото си достойнство, умението си да обичате, храбростта си, гръбнака си, полета на интелекта си. Демонът на наркотика ще си поиска всичко това и ще ви го отнеме, а замената ще е много жалка – само миг фалшиво удоволствие. Станете ли роби на дрогата, ще потъпчете всичко друго. Ще бъдете готови да коленичите и пълзите, да продавате телата си евтино, докато се

превърнат в счупени играчки, да крадете, да просите, да проституирате, да смажете и унижите всичко човешко у себе си. И тогава ще чуете ехиден смях: „Добре дошли в страната «никога» и «никъде»!“

А вие, родители, ако попаднете на този мой апел, прочетете го на децата си. Незабавно! Не се смущавайте от грубите и злокобни думи. Нужен им е електрически шок, за да знаят и помнят!

Бдете над своето поколение и не го зарязвайте само да се оправя с изкушенията. Трудно е дори за възрастен човек. Ако сте богати, запомнете, че парите няма да купят на наркомана нито здраве, нито достойнство, нито разум. Ако сте бедни, внимавайте, защото децата ви, лишени от развлечения и удоволствия, потънали в сивото всекидневие, са още по-уязвими за злокобната сянка. Майки и бащи, не подценявайте демона, докато не стане късно!

Наркопласборите, веднъж докопали детето ви, ще го направят свой роб. Ще го накарат да стане крадец, сводник, проститутка, нищожество. Ще го принудят да дебне в училищните дворове и да вербува сред помалките нови жертви на дрогата. Ще го ограбят от оная светлина и духовна еманация, която го прави човек...

И тогава, кой ще ви помогне?!

Държавният апарат, полицията и правосъдието ли? Трудно. В мрежите на закона попадат дребните рибки, машините, бушоните за изгаряне. Често с години затвор се наказват жертвите, пристрастените, принудени от своите босове да пласират малко количество дрога, само за да получат една доза. Докато Митьо Очите се препича на плажа, щото се държал добре в затвора, вашите деца ще идат в гробищата, където няма слънчева светлина. И кой ги знае наркобароните с техните лъскави коли и замъци кого държат в ръцете си и конците на коя политическа марионетка дърпат? Те ще си останат винаги безнаказани. Техните деца не се дрогират, а учат право в западни колежи, докато вашите треперят, хрочат кръв и се обливат в студена пот, разлагат се живи и задигат семейния телевизор или пенсията на баба си, за да си купят поредната доза.

Може би, разчитате на здравната система и на програмите за реабилитация с метадон под лекарско наблюдение? Не казвам, че не се полагат усилия, но дори в напредналите западни държави, с много повече опит, рехабилитацията става трудно, да не казвам никога.

Комуните са добри като замисъл, но без непрекъснатата ангажираност на психолози, психиатри и токсиколози са хаотични и опасни. Дори и единични случаи да успяват да постигнат победата, стават и много трагедии, ексцесии на насилия, беди. И как няма да стават? Възможно

ли е да изолираш сами куп деца, болни и пристрастени, с остра абстиненция и състояние на нервите на ръба на истерията и да очакваш хармония и ред?

Може би, се надявате на Църквата? Не съм чула да проведе и една акция за превенция срещу дрогата. Не съм чула и една проповед в тази насока. Не съм видяла духовник да застане пред камерите в телевизията и да предупреди децата за злокобната угроза.

Разчитате ли на обществената солидарност?

Моля ви, недейте! Спомнете ли си при търсенето на място за комуна как местните хора реагираха все едно, че някой се кани да ги смеси с прокажени. Отнесоха се към младежите като към чудовища, мутанти или извънземни, а не като към наши, български деца, нечии внуци и внучки, нечии синове и дъщери, станали жертва на злото и попаднали в негов плен.

Може би очаквате, че точно вашите деца никога не биха посегнали? Точно те, за нищо на света! Не се подлъгвайте с подобни илюзии. Няма млади хора, неуязвими за злото. Поне половината от родителите на младежи, обвинени в притежание и разпространение на наркотици, когато дойдат в кантората ми, започват така: „Не мога да повярвам! Беше толкова послушно и примерно дете. Беше сериозен и трудолюбив. Подлъгали са го лоши приятели.“

Уви, драги родители, всички са уязвими. Затова, не щадете усилията! Започнете с предупрежденията, ако трябва, от детската градина. Не се притеснявайте да запознаете синовете и дъщерите си с мрачните сенки в живота. Не го ли сторите вие, ще го стори някой друг и после ще бъде прекалено късно!

Нека помислим по друг един въпрос: Защо младите хора днес толкова лесно тръгват към злокобното дъно на пропастта? Мисля, че всички ние носим вина за това. Не сме им дали мотивация, вяра, надежди и цел. Животът им е сив, безперспективен и безинтересен. Ще ме прости правителството, но човек не живее целеустремено и усърдно, нито върви по пътя към доброто, ако единствената перспектива, която вижда пред себе си, е един ден да стане работно добиче и техен електорат и да прави или ражда нови работни добичета. Човекът се нуждае от мотивация, от мечти, от пътеводна светлина, към която да върви.

Затова, майки и бащи, нека им върнем интереса към живота! Нека ги стимулираме да спортуват, да се трудят, да мечтаят. Нека им върнем вярата в Бога и в бъдещето. Защото ние сме тези, които ги сложиха в блатото на отчаянието и апатията.

„Взех да се боцкам, защото ми е тъпо и сиво“ – сподели ми веднъж млад човек, който щеше да отиде в затвора, а приятелката му току-що бе абортирала по лекарски съвет, тъй като плодът бил заченат, когато бил дрогиран – „иска ми се все да спя и да ме няма тук. Да ида и да се отнеса някъде надалеч...“

Едва ли има по-страшна присъда над нашата съвест от думите на този младеж, на това едва възмъжало, кльощаво хлапе с риж перчем и нос, обсипан с лунички. Вярвайте ми, като чух това, ми идеше да потъна в земята. Изчервих се от срам, защото и аз съм възрастен човек, една от тези, постлали подобен килим под нозете на нашите деца.

А сега искам да се обърна към тези млади хора, които вече са започнали да приемат отровата и са тръгнали по гибелния път:

Няма да ви лъжа. Вие сте човешки същества и вярвам, че ви е останало достатъчно достойнство да понесете истината. Трудно ще се избавете от оковите на дрогата. Непоносимо трудно и на границата с невъзможното. Вярно, има ора, които са го правили, но те са страшно малко и са замесени от тестото на лидерите и героите. Отказвате се да опитате? А откъде, по дяволите, знаете, че и вие не сте такива герои? Нека жалките и мекушавите обърнат гръб на надеждата, но вие, останалите, слушайте.

Чувала съм, че Мао Дзе дун, някогашният държавен глава на Китай, преди да бъде избран на ръководен пост, бил наркоман, безнадеждно пристрастен към морфина. Политическите му опоненти лесно биха могли да използват това, за да го елиминират. И така, решил да се откаже от пристрастяването. Наредил да го закарат и да го оставят сам на един сал, наред реката Ян Дзъ, която гъмжала от крокодили и било невъзможно да се плува и да го оставят така за десетина дни. Имал храна, вода и ловна пушка. Нищо друго. Заплашил, че ще разстреля оня, който би се осмелил да се приближи по каквато ми да било причина, преди тези дни да изтекат. Никой не знае какво е преживял този човек. Моряци и рибари говорят, че чували вой, писъци, изстрели с пушката, безумен смях.

На единадесетия ден войниците го намерили отслабнал с поне десетина килограма, жълт и измъчен, с дрехи, покрити с кръв и повръщано, но излекуван от наркоманията.

Ето това наричам характер.

А нима вие сте неспособни да сторите това, което е сторил един сравнително стар китаец?!

Засрамете се! Никой друг не може да ви помогне, освен вие самите.

Магът Абрамелин казва, че човек поне веднъж, трябва да се изправи лице в лице срещу най-лошите си страхове, срещу най-чудовищните си демони и да ги победи. Това е смисълът на ритуала му с призоваването на четиримата принцове на мрака.

Защо не опитате да се изправите очи в очи срещу собствените си демони? Призовете хероина, кокаина, амфетамина и екстазито и ги стъпчете в праха! Откажете да им бъдете повече слуги! Кажете им, че ще се борите за светлината, младостта и живота си. Не ви лъжа, ще бъде страшно, но Бог мрази страхливците. Не се бойте! Няма нищо по-лошо от робството.

А ако успеете? Тогава ще ви нарека герои и дълбоко ще ви се поклоня. Защото ще върнете вярата ми в усмивката на младостта, в бъдещето на България и в Светлината.

Усещате ли колко свеж и прекрасен е въздухът, колко ярки са звездите и колко сладки целуваните устни, когато излезете от Страната „никога“ и „никъде“?

Добре дошли!

КРАЙ

© 2008 Паула Лайт

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9059>]